

llavis a l'unissó pronuncien unes breus jaculatòries: Beneïda sigui la Santa i Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria, Mare de Déu «Nostra Senyora de Lourdes, cureu-nos per la conversió dels pecadors» «Salut dels malalts, pregueu per nosaltres»... jaculatòries que en moltes ocasions la pietat completa amb el res d'una Ave Maria i un bes amorós a la imatge de la Verge de Lourdes.

Un darrera l'altre desfilen per aquell recó de misteri i de gràcia i prenen contacte amb la mateixa aigua els nombrosos éssers sofrents que de tot arreu del món es traslladen al lloc on impera i domina la Reina del Cels i terra. Si la curiositat us agullona per conèixer la classe de malalts als qui és donat el bany a les piscines, jo us diria que us traslladéssiu amb la imaginació, per un moment a les fosques sales d'un hospital i allà escollir els més greus entre els més greus: els tuberculosos incurables, els malalts de mal de pòtt, torturats per cruels sofrences, els cancerosos i ulcerosos, els cecs... en fi, tota la gama del sofriment humà, en son exponent de major intensitat i prolongat patir i llavors tindríeu, sí, una idea, un poc aproximada, de la qualitat d'aquests malalts.

Jo no conec res que parli tant a l'esperit de nostra pròpia misèria i sigui escola inigualable de fe consistent com aquestes escenes que contínuament es succeeixen en les piscines durant dues hores al matí i altres dues a la tarda. En aquest temps, en una mateixa aigua són banyats tot els horrors de la patologia humana. I aquesta aigua que en semblants condicions hauria de contenir, científicament parlant, tota mena d'impureses i gèrmens de malalties, conserva no obstant, la plenitud del seu caràcter miraculós. Els mateixos brancardiers després d'haver submergit tots els malalts que s'han presentat imiten en molts casos els seus germans en Crist, avui faltats de salut i baixen a la mateixa aigua mentre repeteixen les oracions acostumades. Acte d'humilitat i de fe, tradició excelsa, que forma un dels majors encisos de la vida de caritat de Lourdes.

Quants, també, porten sa fe fins al gest heroic de beure aquesta mateixa aigua que a molts els repugnaria, però que ells absorbeixen perquè creuen i perquè posen sa entera confiança en la Santíssima Verge! És recent el cas succeeït en una de les darreres peregrinacions de l'Hospitalitat de Catalunya.

Un malalt es resistia a banyar-se; li repugnava entrar a la mateixa aigua en què ho havien fet precedentment altres companys seus. Se li parlà, es tractà de convèncer-lo, però no hi hagué medi de dissipar els seus escrúpols. Fou precis recórrer a l'exemple pràctic i el brancardier que l'assistia, un dels primers noms de la societat barcelonina, prenent un vas l'omplí d'aquella aigua espessa i d'aspecte desagradable i la begué. No calgué major insistència i el malalt que abans es refusava al contacte amb l'aigua, prengué immediatament el seu bany. ¿Hi pot haver argument de major contundència per a demostrar el caràcter miraculós d'aquesta aigua de la que digué la Santíssima Verge a sa Vident la Beata Bernadeta «vés a beure a la font i rentar-t'hi» com a previsió autoritzada de les gràcies que la mateixa contindria?

En quant als brancardiers, no cal confondre'ls amb «infirmers» en l'accepció generalment donada a aquest mot. Són persones vingudes a Lourdes voluntàriament per esperit de caritat i amor als malalts. N'hi ha de classe humil, n'hi ha d'enlairada posició social, persones de refinada cultura, homes de ciència, títols de la noblesa, molts d'ells vinguts de terres llunyanes per a passar a Lourdes la seva època de vacances, canviant les seves comoditats, la seva vida plena d'atractius, per la tasca ardua, però agradable, de la cura dels malalts.

Curacions? Fets extraordinaris? La història de Lourdes està plena de casos prodigiosos de curacions sobrenaturals, comprovades científicament — ja que

aquestes i no altres són les que tenen les degudes garanties de la validesa, — ocorreguts durant el bany a les piscines i que destrueixen per dir-ho així, totes les lleis naturals i científiques. És cert, certíssim, que no tots els malalts que es sotmeten al bany a les piscines hi troben la seva curació. Però res tan cert també, com que trobin o no alleujament o remei als seus mals, el somriure alegra els seus rostres, la conformitat pacient, benigna, enforteix el seu cor i la fe enrobusteix el seu ànim per a seguir sofrint amb amorosa resignació segons sigui la voluntat d'Aquell que és font de tot bé.

Cada mostra de la bondat de Maria traduïda en curacions a les piscines, és un nou motiu de desconcert entre els incrèduls i materialistes. Avui és un tuberculós pulmonar que instantàniament torna a la vida en cicatritzar-se en un tancar i obrir d'ulls les cavernes que destruïren els seus pulmons; demà una llaga fètida i supurant que els facultatius no encertaren a resoldre, desapareix per la sola acció de l'aigua de Lourdes; un altre dia serà un cec el qui en mullar ses pupil·les delicades amb l'aigua prodigiosa recobrarà la vista que cap remei logrà tornar-li...

Lourdes, recó escollit, antesala del Cel, té en ses cèlebres piscines un element apologetic de valor inapreciable. El té en virtut de les curacions estupendes, desconcertants, fora de l'abast i de les possibilitats de la ciència, que allà es realitzen. Però encara que no n'hi hagués, la consideració serena de les condicions d'immunitat d'aquesta aigua que brolla de dins la Gruta seguiria constituint un miracle continuat, amb força suficient per a fer inclinar el cap al més incrèdul i arrencar-li del fons del cor aquesta paraula, que és tot un símbol: «Credo!».

JOSEP M.ª GIBERT FELIX.

El Dr. D. Josep M.ª Terricabras

A vida és així, un rosari de alegries i tristeses. El Comité de Hospitalitat de Nostra Senyora de Lourdes, de Vich, celebrava ahir tot just la promoció a la dignitat episcopal d'un de sos membres, el Reverendíssim P. Salvi Huix; avui plora la pèrdua del seu estimat metge, el doctor Terricabras (a. c. s.).

Ha mort el Doctor Terricabras, Sembla que ens ho haguem de repetir varies vegades per tal de donar-nos compte de la terrible realitat. El metge expert, que cada dia lluitava per a arrabassar víctimes a la mort, qui amb tant de talent sabia seguir el procés de la sorneguera malaltia i qui a tants havia ajudat a recobrar la salut, apar que no havia de ésser una víctima tan prest devorada per la terrible Parca, i ens fèiem la il·lusió que en podria evitar la brutal escomesa... No ha pas estat així. En poquíssims dies ha desaparegut d'entre nosaltres. Déu així ho ha volgut. Sigui lloada sempre la seva voluntat!... La mort és un fet de cada dia: però amb tot i veure'l realitzat a nostre entorn i en persones les més estimades no ens n'acabem de convèncer mai, i sempre ens ve de nou...

Altrament era el Doctor Terricabras metge de professió i de *vocació*. Davant del malalt, en presència del cas clínic, en topar-se amb una malaltia poc franca sentia de seguit aquell interès, aquella curiositat que agullona l'esperit i és el prin-

cipi de tota ciència. Estudiava la malaltia i cobrava afecte al malalt. Era d'altra banda home de molta lectura i observador. Això i la llarga experiència havien fet que ocupés un lloc preferent i prestigiós entre la classe mèdica de nostra comarca.

Però el que ens ha posat la ploma als dits no és pas precisament el seu prestigi com a metge, sinó la seva vida d'exemplar cristià i catòlic pràctic. Això que en diem *consciència professional catòlica*, i que vol dir que els seglars haurien de portar llurs conviccions religioses fins a inspirar tota la seva actuació professional i pública, deixant-se d'aquest il·logisme de mostrar-se catòlics no més en determinats

Dr. D. Josep M.ª Terricabras †

actes de la vida privada, ho practicava el Doctor Terricabras. En les delicadíssimes qüestions que planteja la medicina en relació amb la moral, el seu criteri era netament catòlic, i no s'avergonyia de confessar-ho.

A més, en l'exercici de la seva professió procurava fer el bé possible. A malalts pobres, molt sovint, no els cobrava res, dient: *aneu, ja ho necessiteu per alimentar-vos*. Corprès de compassió en veure tanta misèria en molts pisos i cases de pobres vergonyants, havia cooperat a la fundació d'associacions de beneficència. A famílies humils i que quasi hom se'n dóna de menys en fer-s'hi, ell les protegia, s'hi interessava i els tenia carinyo, com solem dir. Servia sempre amb gust,

i en demanar-li excuses per la molèstia, deia: *és l'obligació i vocació del metge*.

Molts dies a les quatre de la tarda, hora per cert ben silenciosa, el trobarem a l'església de les Sacramentàries resant, davant de Nostre Amo exposat, el Sant Rosari; havent acabat començava les visites.

Prou que s'ha vist també la seva fe i pietat en els breus dies que ha durat la seva mortal malaltia. A les poques hores de quedar se al llit, abatut per la febre, es sentí ferit de mort. Cridà el Director espiritual per a confessar-se quan encara els metges protestaven dient que no hi havia causa.

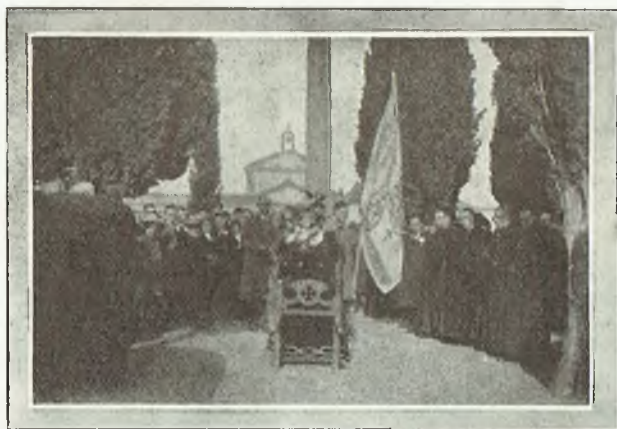
Vull fer-ho estant ben clar de cap, deia; després que en portin el viàlic, i no esperin que estigui greu. Tots els Sagraments rebé amb perfecta claretat i molta devoció. Innombrables vegades, fins en la preagonia, quan ni les mans amb prou feines

podia aixecar, s'acostava el Sant Crist als llavis i el besava llarga estona. És despedí dels seus amb l'afecte d'un pare i amb la serenitat d'un vertader cap de casa. És a l'hora de la mort, sobretot, que es veu palesament la veritat de la sentència de l'Es-criptura: *el just viu de la fe!*...

Aquestes morts, en seglars, són altament edificants, i hom diria que Déu les disposa per tal de fer-los apòstols en morir, si és que en vida els quefers i els treballs els han impedit d'ésser-ho, o almenys han passat desconeguts.

El doctor Terricabras, però, ho fou d'apòstol ja en vida, com hem dit. For-mava part de diverses juntes d'acció catòlica, entre altres del Comitè d' Hospita-

litat. En totes era estimat pel seu bon criteri prudent i desapassionat. En nostres reunions era puntualíssim: si alguna vegada no podia assistir-hi, ho comunicava

Dos aspectes de l'enterrament del Dr. Terricabras

per escrit, enviant sempre un afectuós salut als companys.

Visitava els malalts hos-pitalitzats de dins de Vich i de la seva comarca amb zel inesgotable i posant-hi tot l'interès: i en els dies de tràfec de peregrinació a Lourdes, qui el podrà oblidar l'amable doctor Terricabras!... A través del seu temperament serè i un tant reservat, traspuava l'entusiasme i el gust amb què acompanyava els malalts. Era més que mai animós, franc i expansiu. Les seves converses, sempre interes-sants com d'home il·lustrat i molt observador, eren el millor passatemps per a alleugerir les hores del viatge. A Lourdes, solia dir, *m'hi trobo a pler: sembla que no sápi-ga pregar, perquè del matí al vespre tot me sembla una pregària.*

El solíem veure a combregar a la Gruta, i al vespre, a darrera hora, també hi solia resar el Rosari.

El Comitè d' Hospitalitat de Vich ha perdut un membre de gran vàlua, i l'obra d'Hospitalitat en general un fervent addicte de tanta més significació quant era un

metge de molt prestigi. He dit que l'havíem perdut; però ben considerat no és pas així. Creiem pietosament que des del cel mirarà encara amb major interès i eficàcia la nostra obra.

Allà tots el pugem veure!

V.

Vich, Gener 1928.

Breda i la Verge de Lourdes

GRAN, molt gran ha d'ésser la satisfacció dels bons Bredencs en lograr que assentés el seu Real Tron en aquesta Església parroquial la Verge Blanca, Nostra Senyora de Lourdes; després que molts d'ells, han anat una i altra vegada a postrar-se als peus de la Verge, allà vora el Gave; uns per donar-li gràcies fervents per favors obtinguts, altres per demanar-li mercès i tots

Altar de Nostra Senyora de Lourdes a la parròquia de Breda

per a retre-li testimoni de filial afecte i veneració; per això, en anar entre molts en devota peregrinació una persona agraïda a la Verge, no pogué separar-se de la Reina dels Cels i com fill amant de la seva Mare portà com a record de Lourdes la imatge de la Verge de tamany natural i una de la Beata Bernadeta i una vegada aquí es confià al senyor Casas de Mataró la construcció d'un hermós altar de marbre i a les monges Benedictines de la mateixa ciutat un ric dossier de vellut de seda i preciosos cortinatges que com ales de colom donen major realç a l'altar, tron des del qual la Verge escolta i atén les fervoroses súpriques dels seus fills. Breda no podia mostrar-se indiferent davant de joia tan preada i en sa pròpia Església, per això, obtingut de l'Il. l'm. i Rdm. Sr. Bisbe el permís per a la benedicció solenne, col·locada ja la Verge en son Tron d'amor, s'aprofità per a la seva benedicció i inauguració de l'altar el dia de la conclusió del novenari — 3 d'abril de l'any present — en què enfervoritzats els cors dels fidels per l'eloqüent i persuassiva paraula del Dr. D. Ramon Pagès, pot amb tota veritat dir-se que tot Breda s'associà a la formosa festa, no baixant en aquell dia de vuit cents els fidels que s'aproparen a rebre el Fill de la Verge combregant en el propi altar, amb tendra plàtica preparatòria del citat orador sagrat, qui commové els seus oients.

A les deu es celebrà ofici solenne en honor de la Verge, cantat magistralment per la capella de Blanes. Si era plena l'Església en la missa de comunió General, no menys ho fou en l'ofici.

A la tarda, després de cantat el Trisagi Maria per la dita Capella, el mateix orador del matí ens presentà a Nostra Senyora de Lourdes, plena de misericòrdia, per les innombrables curacions concedides ja a Lourdes ja invocant sa protecció als que allà no poden assistir postrats als seus peus en súplica de salut per al cos o per a l'ànima; felicitant al mateix temps els Bredencs per la seva assistència a totes les funcions religioses i en particular a la solenne comunió i a la funció de la tarda en què tot un poble en besar la mà de la Verge implorava la seva protecció i empar en totes les necessitats de la vida.

En dit acte cantà la Capella escoïllits motets mereixent calorosos elogis de la nombrosa concurrència.

Solemne Triduum Seguint la costum establerta de cada any, els vinents dies 9, 10 i 11 tindrà lloc un solemne Triduum en honor de la Verge de Lourdes a l'Església de Sant Francesc de Paula.

Començaran els actes a dos quarts de set de la tarda amb Rosari, Meditació i sermó pel Rvnd P. Manuel Mª Vergés, S. J. El dia

11. a les vuit del matí, es celebrarà Missa de Comunió amb plàtica preparatòria pel mateix reverend Pare, i després de l'acte de la tarda es donarà a besar la reliquia de la Beata Bernardeta i es procedirà a la imposició de medalles d'argent i de coure de l'Hospitalitat a varis braucardiers i infermeres.

Redacció i Administració: Oficines de "Lourdes" Palau Episcopal - Barcelona